

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΔΟΪΡΑΝΗΣ

Στὸν Ἀλέκο Δεληγεώργη

Ἀφ' οὗ ἐτάνυσε τὸ αἱματένιο στεφάνι του καὶ ἔδειξεν ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ φλογαφόρου τοῦ δίσκου, ὁ ἥλιος ἐγειρεν ἀργὰ-ἀργὰ καὶ συναρπαστικά ἀπὸ ἓνα ὕψωμα πίσω ἀπὸ τὴ γραφικὴ πόλη τῆς Δοϊράνης. Οἱ θαντελλωτὲς καὶ ἀπάτητες κορυφές τῆς πανύψηλης Κερκίνης — τοῦ ἱστορικοῦ Μπέλεσι — ἐσκοπέστηκαν ἀπὸ ἀχνὰ πέπλα, βαμμένα σὲ χυμὸς ἀπὸ βύσσινον ἢ λουλάκι.

Τὰ σπιτάκια τῶν μικρῶν τοῦ κάμπου χωριῶν, σὰν λευκοπερίστερα ποὺ ἔξαποσταίνουν ὕστερα ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι στὰ δέντρα, ἔγιναν λευκότερα μέσα στὸ βαθυπράσινο φόντο τῆς πυκνῆς χλωρασιάς.

Στὴν ἀκύμαντὴ ἐπιφάνεια τῆς στοργυλῆς λίμνης, ἴδιος μὲ τεράστιο καθρέφτη, καθρεφτίζεται τὸ περὶ φανὸ Μπέλες, ἓνα δάσος ἀπὸ λευκὰς, καὶ ἡ ὑπέρκαλλη πολιτεία, μὲ τὰ χρωματιστὰ σπιτία καὶ τὴ μεγάλη ρυθμικὴ ἐκκλησιά, σὰν ἀκρόπολη, πάνω σὲ ὕψωμα βράχων· οἱ ὠχρὲς ἀχτίνες δίνουν στὰ διάφανα νερά τις πρὸ ἀπαλὲς καὶ γλυκὲς συνθέσεις χρωμάτων. Γλάροι σταχτόμαυροι, τὰ μονόξυλα, σκίζουσι τὰ κρυστάλλια καὶ κάνουν φωσφορισμούς, ἐνῶ ἀπλώνουν τὰ μαργιόλικα δίχτυα τοὺς ψαράδες μὲ σαρίκια καὶ γένεια.

Στὸν ἀέρα, στὴ γῆ, στὰ νερά γίνεται μιὰ λειτουργία φωτὸς σὲ ὅλες τις ἁρμονίες τῆς Ἰριδῆς.

Στὸ Σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά τῆς Λίμνης, στρατιῶτες ἡλιοκαμμένοι, σὰν ἀγάλματα χάλκινα μυθικῆς ἐποχῆς, ἀφαιρέθηκαν ἀπ' τὴς ὑπερκόσμιες φωτοσυνθέσεις.

Προσφιλεῖς εἰκόνες, γλυκὲς ὀπτασίες, ἀναμνήσεις παλιές, σχεδὸν ξεχασμένες, ἔρχονται στὸ νοῦ καὶ φέρνουν δάκρυα στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλια νουσταλγικὸ ἀναστέναγμα.

Ὁ πόλεμος ἐτελείωσε μὲ δάφνες καὶ νίκες· ἡ φρίκη του δὲ μένει παρὰ τὰ φάσμα ἀπαίσιο κόκκινον· ἡ εἰρήνη, ἡ ποθητὴ εἰρήνη, ἐκλείσει· ἡ γλυκιὰ στιγμή, ἡ εὐλογημένη φτάνει, καὶ ὅμως ὅλοι εἶναι σὲ ἀγωνία, νευρικοί, ἀνυπόμονοι, ὑποχόντριοι. Ἀπ' ὅλους πότερον ἓνας δεκανέας ἀπὸ κάποιο χωριὸ τοῦ Πηλίου, εὐγενικὸς καὶ λεβέντης, ποὺ τὸν λένε ὁ «Καλὸς Δεκανεύς».

Βαρύθυμοι οἱ ἄντρες δὲν πάνε στὸν καταυλισμὸ ἂν καὶ ἀκούεται τὸ σάλπισμα τοῦ συσσιτίου· ὅλοι βρίσκονται σὲ μελαγχολικὴ ὑπερένταση, ποὺ ξεσπᾷ σὲ τραγούδια τῆς ξενιτειᾶς καὶ τοῦ πόνου.

Μὲ μιὰ ταραχὴ ποὺ φαίνονταν στὸ ξανθὸ πρόσωπό του σηκώθηκε ὁ «Καλὸς Δεκανεύς» καὶ ἀντὶ νὰ τραβήξει στὰ σαντήρια πήρε τὴν ἀκρογιαλιά, στὴ λεπτὴ ἄμμο, κ' ὕστερα βάδισε στὸ μικρὸ μονοπάτι, στρωμένο ἀπ' τὰ βελούδα τῆς χλόης, ποὺ φέρνει στὸν «Κῆπο μὲ τὴς Σκαμνιές» ἀνάμεσα Σταθμὸ καὶ πόλη.

Μέσα σὲ πυκνὰ φυλλώματα μαύρου κισσοῦ, ποὺ ζώνει τοὺς κορμούς καὶ ἀνεδαίνει ὥς τὰ κλαδιά τῶν δέντρων, στὴν ἄκρη τοῦ Κήπου, εἴτανε καλύβια ἀπὸ καλάμια καὶ πλατανόφυλλα, πρόχειρο καταφύγιο στὴς μπόρες τοῦ χειμῶνα· ἔτσι στὴν καλύβια τράφη-ξεν ὁ «Καλὸς Δεκανεύς».

Ἡ ἡμέρα πήρε τὸ μερτικό τῆς πιά· ἡ ἀμφίθεα τρικλὴ ἀποψη τῆς πόλης μὲ τὰ φῶτα σὲ ὅλα τὰ σπιτία καὶ πλῆθος φαναράκια στίς πρόμες τῶν φαλουκιῶν, παρουσίαζαν ἓνα θέαμα ὑπέρτερο στὰ μάτια τοῦ «Καλοῦ Δεκανέα». Εἶχαν ἰδεῖ τὸν ἥλιο νὰ βγαίνει χιλιόμορφος μὲς ἀπ' τὰ γαλανά κύματα τοῦ Αἰγαίου καὶ νὰ φωτίζει τοὺς γαλούς τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς Χαλκιδικῆς, ἐνῶ λευκὰ συννεφάκια στεφάνωναν τ' Ἀγιονόρος, καὶ εἶχε ἰδεῖ τις ὄνειραμένες φεγγαριές τοῦ Παγασητικοῦ, ποὺ σφιχταγκάλιαζε στὰ δυνατὰ του μπράτσα, τὴν ἡμεροφὴ νυφούλα ποὺ λούζεται καὶ στὰ πόδια τοῦ Πηλίου, φωτεινὴ, λαμπρόχαρη... καὶ ἀγνάντευε ἀπ' τὴ βίγλα τὸ χρυσὸ τῆς Θεσσαλίας κάμπο... Ὅλα τάχα ἰδεῖ, ἀπ' τὸ μορφο χωριὸ του, πάνω στὸ μαγεμένο Πῆλιο, καὶ ἀπὸ λαφε ὅλες τις κρυφές γλύκες τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ λόγγου, μὴ ὅτι ἐννοιοθε δυνά, **στὴ Λίμνη τῆς Δοϊράνης**, εἴταν ἀνώτερο καὶ ἀνέκφραστο τοῦ θῆμιζε θρούλους μὲ πεντάμορφες τοῦ βουνοῦ καὶ παραμύθια μὲ Νεράιδες τῆς Λίμνης... Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Καλοῦ Δεκανέα ποὺ ἤξερε νὰ βρίσκει τὸ καλὸ καὶ νὰ προσκυνάει τ' ὦρα τοῦ ποθοῦσε κάτω ἀκόμα μέσα στὴ μαγευτικὴ μοναξιά, κάτω ποὺ μόνο σὲ τέτοιες ἐξωτικές ὥρες βρίσκαται.

Τὴ Μίνια !...

Ἔτσι τὴν ξέρανε ὅλοι στὴ Δοϊράνη. Πατέρα' μάννα δὲν εἶχε· βρεθήκανε, λέει, πνιγμένοι κ' οἱ δύο, στὴ Λίμνη, ἐκεῖ κοντὰ στῆς ἀνάθρας τὴς καλαμιές· τοὺς σκότωσαν, λέγανε, οἱ Βούργαροι, καὶ ἄλλοι ὅτι πνίγηκαν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τοῦ Μουτ-Μπέη τὴ μανία ποὺ κυνηγοῦσε τὴ γυναίκα, γιὰτ' εἴταν ὁμορφὴ καὶ τὴν ἤθελε στὸ χαρέμι του... Ἔτσι λέγανε.

Κανείς δὲν ἤξερε ποῦ κάθεται· εἴτανε ἀμίλητη καὶ βιαστικὴ ἄμα περνοῦσε ἀπ' τὴν πολιτεία, σὰ νὰ πύφευγε τὸν κόσμον. Γύριζε μέσα στὰ δάση καὶ τὰ ρουμάνια δὲν εἶχανε μυστικά γι' αὐτήν. Δούλευε ἓνα μικρὸ μονόξυλο μόνη της, κ' ἔπιανε ψά-

ρια ἐκεῖ ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν ἔρριχναν τὰ δῖχτυα, μέσα στίς καλαμιές καί κάτω, ποὺ βάνανε σὲ κίντυνο τὰ ρέμματα τοῦ νεροῦ. Ἦξερε ποὺ εἶναι τὸ κλαρί γιὰ νὰ μὴ ψοφοῦν τὰ μεταξοπούλια. Ἐπλεκε ψάθες πυκνὲς γιὰ τίς γριῆς καὶ μοίραζε τὰ πιὸ γλυκὰ καὶ μυρωδάτα καπνόφυλλα στοὺς γέρους· ἔστεινε δοκάνια γιὰ τὰ ζουλάπια καὶ γύριζε πίσω τὰ ξεκομμένα κοπάδια.

Τὰ παιδάκια τὴν ἀγαποῦσαν καὶ ποτὲ σκυλὶ δὲ γαύγιζε τὴ Μίνια.

Μία βραδυὰ — πᾶν ὀχτὼ μέρες τώρα — ὁ Καλὸς Δεκανεὺς γύριζε ἀπὸ ἓνα φυλακεῖο ποὺ πῆγε νὰ λάβει τὴ φρουρὰ τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου στὸ δρόμο δίπλα, μέσα σὲ πυκνὲς καὶ δροσερὲς φτέρες εἶδε τὴ Μίνια ποὺ φόρτωνε ξύλα ἓνα μικρὸ γαϊδουράκι. Τὸ φορτίο εἶχε λυθεῖ· τὴ βόηθησε καὶ ἤρθανε μαζί ὡς τὴν πόλη σχεδόν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν ξαναδρῆκε στὸ ἴδιο μέρος, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ πῆγαν κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν ἴδια δουλειά.

Ἀπὸ τότε ἀνταμώνονταν ἐδῶ στὴν καλυδοῦλα κάθε βράδυ νωρὶς νὰ δίνουν λόγο γιὰ νὰ συναντηθεῖν.

— Τὴν πόλη γιὰ τὴ Λίμνη κοιτᾶς, Καλὲ Δεκανέα;

— Καί τὰ δυὸ, Μίνια! Πρώτη μου φορὰ βλέπω τέτοιον ὥραϊο πράγμα!... Τί ὥραϊά εἶναι ἡ Δοϊράνη!

— Ναι! ἔτσι λένε. Ὅμως αὔριο ἔρχονται οἱ ἄλλοι! τοῦ ἀπάντησε μὲ παράξενη φωνή.

— Ναι! Μίνια! ἦρθε ἡ ἐπιτροπὴ νὰ τὴν παραλάβει. Τί κρίμα! Τί κρίμα!... ἀπάντησε ὁ Καλὸς Δεκανεὺς στενάζοντας.

— Ἀλήθεια, κρίμα! Καὶ φεύγετε σεῖς!;

— Ναι Μίνια, φεύγουμε! Κ' ἔρχονται οἱ ἄλλοι. Εἶπε μελαγχολικὰ αὐτὸς καὶ βύθισε τὸ βλέμμα στὴ φαντασμαγορικὴ ἔκταση ποὺ ἄπλωνε μπροστά του.

Τὸ φεγγάρι, ποὺ μόλις ἔδγαине κείνη τὴ στιγμή, ἔδινε σὲ ἑλὰ ἓνα φῶς λευκὸ-λευκὸ, κ' ἔχυνε μιὰ γλύκα στὴν ψυχὴ. Τὰ φαναράκια τῶν ψαράδων ἔκαναν χίλιες φωτεινὲς κόκκινες γραμμούλες καὶ ἡ πολιτεία φαίνότανε διπλή, μέσα στὴ σμαραγδένια Λίμνη. Στίς Σκαμνιὲς ἄπλωνε κάποιο μυστήριον, καὶ ὁ Καλὸς Δεκανεὺς, ἀφοῦ στέναζε βαθειά, ξανακείμε μὲ φωνὴ γεμάτη θλίψη κοιτάζοντας τὰ φωτισμένα σπιτία:

— Δοϊράνη! Δοϊράνη! Πολιτεία μαγικὴ, θνειρόπλαστη! Οἱ ἄλλοι ποὺ ἔρχονται αὔριο θὰ σὲ χαροῦν! Αὐτοὶ θὰ χαροῦν τὰ παλατάκια σου καὶ τὰ

κρύα νερά σου! Γι' αὐτοὺς θὰ καρπίζουν τὰ καλὰ σου χωράφια καὶ σ' αὐτοὺς θὰ μείνουν τὰ μαζούλια σου. Τὰμπέλια σου θὰ τρυγήσουν καὶ στὰ βουνά σου θὰ κυνηγοῦν... Σ' αὐτοὺς, ἀλλοίμονο! θὰ μείνει ἡ μαγικὴ, ἡ διαμαντένια σου Λίμνη μὲ τὰ χρυσὰ τῆς ψαράκια καὶ τίς αὔρες ποὺ δίνουν ζωή....

Ἡ φωνὴ του ἔφερνε ρύγη καὶ σπαραγμὸ καὶ ξακολούθησε σχεδὸν ἄγρια καὶ ἀπελπιστικά...

— Καὶ τίς γυναῖκες σου, Δοϊράνη, τίς πανόριες Ντοϊρανλίδισσες ποὺ τίς τραγουδοῦν τὰ τραγούδια, αὐτοὶ θὰ τίς γλεντήσουν! Στὰ λευκὰ τοὺς κορμιά καὶ στὰ μαῦρα τοὺς μάτια θὰ ξεχνοῦν κάθε πόνο καὶ λύπη! Στάγκαλιόσματά τους, ποὺ εἶναι πιὸ σφιχτὰ ἀπ' τοῦ Κισσοῦ στάγκαλιόσματα, καὶ στὰ φιλιὰ τους, ποὺ καί-νε, θὰ βροῦν οἱ ἄλλοι θεϊκὲς ἡδονές!... Μίνια! Δὲ βαστῶ πιά· ὁ πόθος γιγαντώθηκε σὰν ἡφαιστεῖο καὶ μοῦ φλογίζει τὰ στήθια. Παλμοὶ ἄγνωστοι χτυποῦν στὸ κορμί μου καὶ ἀνείπωτα λόγια στὰ χεῖλη μου φτάνουν· ποτὲ δὲν αἰστάντηκα, ὅπως ἀπέψε, τοῦ φεγγαριοῦ τὴ λαμπράδα καὶ δὲν ἔννοιωσα ἔτσι πο-τὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς νύχτας! Ἡ ψυχὴ μου μιλάει μὲ τίς αὔρες τῆς Λίμνης καὶ ἀπ' τίς ἁρμονίες τῶν θροῖσμάτων λιγώνεται... Στάσου Μίνια! Ἐλὰ μαζί νὰ κοιταχτοῦμε στὰ μάτια καὶ νὰ κοιτάξουμε ὡς μέσα στίς ψυχές! Γύρε δῶ σιμά μου τὸ ἐξωτικό σου κεφάλι νὰ σοῦ μαρτυρήσω φριχτὸ μυστικὸ ποὺ — ὦμέ! — δὲν μπορῶ νὰ φυλάξω... Ἐκεῖ στὸ μικρὸ σου αὐτάκι, ποὺ ροδίζει, μέσ' στῶν μαλλιών τὰ σκοτάδια θὰ σοῦ πῶ μὲ δυὸ λόγια ἑλὰ τὰ τραγούδια ποὺ λένε τάστερια στὴ γῆ καὶ τοὺς ὕμνους τῶν κυμάτων στὰ βράχια· κι ὅ,τι λένε τάνθια ὅτ' ἡ φύση, ὅταν σκορπάνε οὐράνιες εὐωδιὰς καὶ μεθοῦνε τὰ ῥέ-νια, καὶ τὸ φεγγάρι στὴ νύχτα τί λέει, θὰ σοῦ εἰπῶ... Καὶ θὰ σοῦ τραγουδήσω τὸ αἰώνιον τραγούδι... Ὅθ' σ' τὰ ψιθυρίσω σιγανὰ καὶ γλυκὰ· οὔτε τῆς Λίμνης τὸ μεθυστικὸ ἀεράκι δὲ θὰ τὰκούσει, παρὰ μόνο ἡ ψυχὴ σου... Μίνια!... Μὴ φεύγεις, Μίνια! Νά, ἰδέε με! στὰ πόδια σου σέρνομαι, ὁ νικητὴς ἐγὼ νικη-μένος ἀπὸ τὰ κάλλη σου!... Στάσου! Ποῦ μὲ πᾶς, Κόρη τῆς Δοϊράνης!... Στάσου... Θέλω νὰ νοιώσω τὴν πνοή σου, τὴ θερμὴ σὰν ντουφεκιοῦ πνοή, καὶ τίς ἀνατριχίλες ποὺ φέρνει τὸ φίλημά σου!... Κά-θησε, Μίνια... ποὺ μὲ τραβᾶς!... Μέσα στὴ Λίμνη, τὴ χρυσὴ Λίμνη!... Εἶναι κρύα τὰ νερά, Μίνια, καὶ τὰ φαναράκια σβύσανε· τὰ φελούκια τὰ σύρανε ἔξω καὶ θὰ πνιγοῦμε... Μὴ φεύγεις, καλὴ μου! Ἐλὰ σι-μά μου! Ἐλὰ νὰ μοῦ δώσεις τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, γιατί αὔριο ἔρχονται οἱ ἄλλοι. Τάκουσε, Μίνια!... Ποῦ εἶσαι; Δὲ σὲ βλέπω πιά! μόνο τίς σπιθὲς τῶν ματιῶν σου βλέπω...

Μίνια! Μίνια!...

— Έδω, καλέ μου, στῆς Λίμνης τὰ γαλάζια νερά... Μὴ φοβάσαι, δὲν πνίγομαι... Φεύγετε σεῖς καὶ αὐριο ἔρχονται οἱ ἄλλοι, μὰ ἡ Μίνια ποὺ ξέρεῖ νὰ καρτερεῖ, ἐδῶ στῆς Λίμνης τὰ γαλάζια πέπλα τὰ ὑφασμένα μὲ ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια θὰ σὲ καρτερεῖ γιὰ τὸ γάμο μας...

.... Ἔνοια σου, Καλέ μου! Εἶμαι δική σου πιὰ. Ἀλλάξαμε ἀρρεδῶνα καὶ τῆς Μίνιας ἡ καρδιά εἶναι πιστὴ στὸν Καλό της!...

Δοῦρανη, Σεπτέμβριος 1913

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑΛΦΑΣ

ΠΑΛΑΜΑΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Μέσα στὶς ὁπωσδήποτε εὐρύχωρες, μὰ πολὺ στενόχωρες γιὰ τὴν περίστασι, σάλες τοῦ «Ἐκπαιδ. Ὀμίλου», γιορμάτες ἀσφυκτικὰ ἀπὸ κόσμος διαλεχτό, μὰς μίλησε τὴν Πέμπτη τὸ βράδι ὁ Παλαμάς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Βαλαωρίτη.

Μιὰ κορία πολὺ ἀστανακτικὴ (καὶ ποιά ἄλλη ἀπὸ τὴν κ. Εὐφροσύνη Δημητρακοπούλου;) φεύγοντας ἀπὸ τὴ διάλεξή αὐτὴ (μυσταγωγία, καθὼς τὴ χαραχτήριζε) μὰς ἔλαγε κατασυγκινημένη:

— Μιὰ ὥρα ἔπινα πάνου τὸ πιὸ καθάριο πνευματικὸ νερό καὶ ξεδιψάσα!

Καὶ τέτια ἀληθινὰ εἶτανε ἡ διάλεξή τοῦ μεγάλου, τοῦ θεοῦ Ποιητῆ. Καθάριο πνευματικὸ νερό. Ἦν τὴ διαβάσουνε, ἔσοι δὲν εὐτυχίσανε νὰ τὴν ἀκούσουνε, αὐριο μεθαύριο ποὺ θὰ τυπωθεῖ σὲ κανένα περιοδικὸ ἢ σὲ βιβλίο, μὰ θὰ χαροῦνε μόνο τὴ σοφία της, ὅχι καὶ τὴν ὁμορφιά της ποὺ χαρήκαμε μεῖς ποὺ ἀκούσαμε τίς λέξεις χρωματισμένες, ἀρωματισμένες μὲ τὴν παθητικὰ καὶ ὀλόγλυκα ἀπαγγελία, νὰ στάζουνε μιὰ μιὰ ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ Ποιητῆ.

Ὁ Παλαμάς θὰ συνεχίσει τὴ διάλεξή του τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα. Δὲν μπορούσε ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος» νὰ νοικιάσει τὴ σάλα τοῦ Παρνασσοῦ ἢ καμὴν ἄλλη καταλληλότερη σάλα:

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

Σημ. τοῦ ΝΟΥΜΑ. Ἀκούσαμε πὺς ὁ Παρνασσὸς παραχώρησε τὴ σάλα στὸν Παλαμά μὰ τὴν ἀρνήθηκε στὸν «Ἐκπ. Ὀμιλο». Κι ὅμως τοῦ παρουσιαζότανε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τίτλο του γιὰ τὴν θαροῦμε λέγεται ΚΑΙ Φιλολογικὸς σύλλογος.

«ΚΡΟΝΙΟΝ» ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟ

(Ὁδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φτηνότερα καὶ διαλεχτότερα ἀρώματα. Κολώνια λουίζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβές καὶ λουτρά. Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Σύστημα καθημερῶ 5. τὸ μῆνα

ΟΙ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ ΞΕΦΑΝΤΩ- ΝΟΥΝΕ ΣΤΑ ΡΕΠΙΑ...

Weep, weep, and rend your hair
for those who never shall return

MACAULAY

Ὁ ἀργαλειὸς στὸ παραγῶνι ριγμένος, λές σὲ παράπονο εἶν' ἔτοιμος νὰ ξεσπάσει. Ἡ πλουμιστὴ κορασιά ποὺ πρὶν ὕφαινε τὰ προικιά της—τὰ κυλοπροίκια γιὰ τάντρειωμένο ἀγόρι ποὺ θὰ τὴν ἄδραζε στ' ἀτσάλινά του μπράτσα καὶ θὰ τὴν ἔστιβε στὸ ποτήρι τῆς ἡδονῆς—τώρα δὲν παίρνει στὰ κρινόλευκα δάχτυλά της τὸ νέμα νὰ τὸ περάσει στὰ χτένια καὶ νὰ παίξει μὲ τὴ χρυσὴ σαῖτα τὸ τρελλὸ παιχνίδι.

Ὅλα στέμφυ μνέσκουν...

Οἱ ξύγκλες ἀκαρτερᾶνε τὸ παννὶ καὶ τὰ μιτάρια προσμένουνε τὸ νέμα. Τὸ ξυλόχτενο—σὰ βυζανιάριζο ἀνοιχτόστομο παιδί—ἀκαρτεράει τὸ χτένι καὶ στὶς πατῆθρες δὲ φτεροχορεῖουν τὰ λεπτιώτικα παιδάκια τῆς κορασιάς.

Ὁ κρότος τοῦ ἀργαλειοῦ δὲν ἀντηχάει—τὰ χτένια δὲν τρίζουν καὶ ἡ κοπελιά δὲν πλέκει ἀπάνου του μηδὲ παννὶ μηδὲ τραγούδι...

Λυμένος στὸ παραγῶνι ὁ ἀργαλειὸς προσμένει μὲ τ' ἀντὶ καὶ τίς τυλῆθρες, τὸ μασουρολόγο καὶ τὸ μασουρί, τὸ μαγκάνι ποὺ μασουρίζει καὶ τὰδράχτι. Τὰ ὑφάδια δὲ βγαίνουν πιὰ κ' ἡ κοπελιά δὲ ράβει τὰ προικιά της. Τῆς κοπελιάς τὰ ἔπιτα λυθήκανε. Τὸ μυαλό της σὲ φουρτουνιασμένα πέλαγα ἀρμενίζει καὶ μὴδ' ἀργαλειόνε σκέφτεται μηδὲ προικιά θυμᾶται.

Ἀκαρτεράει ὁ ἀργαλειὸς τὴν κορασιά μὰ κ' ἡ κορασιά τὸν καλόκαρδό της ἀκαρτεράει... Μὰ ὁ καλόκαρδος γιὰτὶ δὲν ἔρχεται; Ποῦ πηλαῖα;

Τὰλέτρι, ποὺ ἄλλοτε εἰσκαψὲ τὴ γῆ, κεῖ στὸ φράχτη, σιμὰ στὴν ἀβλακιά, ριγμένο ἄρχισε νὰ σκοινιάζει.

Τὰ βώδια, ποὺ ἄλλοτε τεντώνανε τὰ ξυλόσκονινα καὶ ποὺ ἀκράτητα ὀρμούσανε κόνοντας τὰλέτρι νὰ τρίζει καὶ τὴ γῆ νὰ βογγάει, τώρα σὰ λαλιὰ τριγυρίζουν στὸν κάμπο καὶ τὸ λιγνογράσιδο τρῶνε καὶ τίς ἀγκαθιές ἀργομασάνε...

Τούτη τὴ χρονιά δὲν ὀργώθηκεν ὁ κάμπος...

Ὁργωμα καὶ διβόλισμα δὲ δέχτηκε ἡ χέρσα γῆς.

Τὸ παιδόπουλο δὲν πάτησε στὸ ξύλο νὰ τὴ σβαρνίσει...